

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2Co/130/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112233095
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4112233095.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členov senátu JUDr. Ľubice Medveckej, PhD. a JUDr. Jána Vanka, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 8C/222/2012-75 zo dňa 01. júla 2014, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po prejednaní veci na pojednávaní zamietol návrh navrhovateľa podaný dňa 01.10.2012, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplataenia sumy 175 eur ako náhrady škody a sumy 221,28 eur ako nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nitra sp. zn. 23Er/192/2007.

Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01.01.2013, § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase začatia exekučného konania. Z exekučného spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 23Er/192/2007 zistil, že dňa 14.10.2009 bol exekučnému súdu doručený návrh na zmenu exekútora oprávneným. Vo veci vyšší súdny úradník dňa 17.02.2010 vydal uznesenie, ktorým návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.11.2010. Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa nepovažoval ho za predčasne podaný ani nárok za premlčaný. Navrhovateľ si teda uplatnil náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že v exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v tom, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote. Konštatoval, že je nesporné, že v ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku je uvedená lehota 30 dní na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora a to od doručenia tohto návrhu, avšak pokiaľ v exekučnom konaní došlo zo strany súdu k prekročeniu tejto zákonnej lehoty, tak je potrebné skúmať, či k tomuto došlo pre zložitost' vecí, správanie účastníkov konania alebo z dôvodu samotného postupu súdu, nakoľko nie každé nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora je možné považovať za zbytočné priesťahy v konaní. Samotná skutočnosť, že súd o návrhu na zmenu exekútora nerozhodol

v lehote 30 dní, ešte nemusí zakladať nárok navrhovateľa na náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu, pretože okolnosti, ktoré predchádzali návrhu a postup súdov v exekučných veciach v nasledujúcom období nasvedčujú tomu, že z ich strany nedošlo k nesprávne úradnému postupu i keď rozhodnutia o návrhoch na zmenu súdneho exekútora boli vydávané po uplynutí lehoty 30 dní. V tejto súvislosti uviedol, že existujú objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol dodržať zákonnú lehotu na rozhodnutie o návrhu za zmenu exekútora, pretože tieto návrhy boli podávané zo strany oprávneného hromadne do jednotlivých exekučných konaní a vzhľadom na zaťaženosť súdov nebolo možné o týchto návrhoch rozhodnúť v zákonom stanovenej lehote 30 dní. Poukázal aj na výšku nápadu v exekučných oddeleniach Okresného súdu Nitra. Skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora doručeného oprávneným v lehote 30 dní od doručenia návrhu, ale až po určitom časovom úseku, nie je možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup zo strany tohto súdu, pretože vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti možno hodnotiť postup oprávneného podávajúceho hromadné návrhy na zmenu exekútora za JUDr. Rudolfa Krutého v jednotlivých exekučných konaniach napriek tomu, že mal vedomosť o okolnosti vylučujúcej tohto exekútora z vykonávania exekúcie, za úmyselné vyvolanie situácie, v ktorej súd o týchto návrhoch na zmenu exekútora nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote, so zámerom využiť túto okolnosť pre uplatnenie si náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Navrhovateľ vedia o okolnosti vylučujúcej súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého z vykonávania exekúcie, v ktorých vystupoval na strane oprávneného, nemal tieto návrhy vôbec podávať a súdny exekútor mal uvedenú skutočnosť, ktorá ho vylučovala z vykonávania exekúcie, v ktorých ako oprávnený vystupovala spoločnosť Pohotovosť s.r.o., bezodkladne oznámiť súdu, pričom ani jeden z nich zámerne túto svoju povinnosť nerešpektoval a súdny exekútor tak urobil až po vydaní nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 322/2010 z 13.4.2011. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k nesprávne úradnému postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a keďže zo strany navrhovateľa nebolo doložené žiadne iné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo prietahy v konaní tak, ako je to už ustanovené v § 9 ods.2 Zákona č.514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, tak súd návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol a keďže základ nároku uplatňovaného navrhovateľom nebol preukázaný, tak sa nezaoberal ani výškou náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, pričom odporcovi, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný náhradu trov konania nepriznal, nakoľko odporca si žiadne trovy v konaní neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie. Odôvodnil ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom

nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. Navrhovateľ nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Ďalej namietal, že súdu prvého stupňa predložil Znalecký posudok č. 1/2014 o výške vzniknutej škody, pričom súd nevykonal dostatočné dokazovanie jeho oboznámením. Zo znaleckého posudku totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. K predloženiu znaleckého posudku uviedol, že jeho vypracovanie bolo veľmi zložitý, pričom jeho vypracovanie navrhovateľ zadal ešte dňa 01.03.2012. Skutočnosť, že vypracovanie tohto posudku trvalo viac ako rok navrhovateľ nevedel ovplyvniť, teda mal za to, že ide o objektívne dôvody. Podľa názoru navrhovateľa boli preukázané všetky podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. Záverom namietal, že navrhovateľ pred začatím pojednávania v danej veci podal návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR. Teda súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvého stupňa dostatočne, správne a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav vecí a vyvodil z neho i správny právny záver.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V danej právnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 221,28 eur, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nitra v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 23Er/192/2007, spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote 30 dní. Podľa názoru navrhovateľa exekučný súd bol nečinný viac ako 132 dní.

V danej právnej veci odvolacie dôvody navrhovateľa uvádzané v odvolaní plne nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, navrhovateľ dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov a je zrejmé, že ide o formulárove podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu tak aj procesnoprávnu oblasť a pri rozhodovaní je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania, keď podaním odvolania odvolateľ svojím dispozičným úkonom fakticky vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti súdu, preto sa odvolací súd pri posudzovaní danej veci zaoberal len námietkami navrhovateľa z odvolania a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či prípadne došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu, ktorého dôkazu sa navrhovateľ dovoľával, keď inak za odňatie možnosti konať pred súdom možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka, ktorý sa pojednávania nezúčastní z vlastného

rozhodnutia, resp. z ospravedlniteľného dôvodu, čím si sám zmarí možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia. Z tohto pohľadu súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Navyše hoci podľa § 120 odsek 1, veta prvá OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, podľa vety druhej citovaného ustanovenia, súd (teda nie účastníci) rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Preto ani nevykonanie navrhovaných dôkazov nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

Navrhovateľ namietal tú skutočnosť, že súd prvého stupňa nerozhodol o prerušení predmetného konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, čím malo dôjsť podľa navrhovateľa k odňatiu možnosti konať pred súdom. Odvolací súd však tento odvolací dôvod nevzhladol, pretože z obsahu spisu nevyplýva, že by bol navrhovateľom takýto návrh vôbec podaný. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že dňa 01.07.2014, teda tesne pred začiatkom pojednávania, ktoré sa konalo v ten istý deň navrhovateľ elektronicky podal na súd prvého stupňa žiadosť o odročenie pojednávania a zároveň ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní, pričom ani z tohto podania nevyplýva a ani nemožno z neho vyvodiť, že navrhovateľ mal v úmysle svojim dispozičným úkonom navrhnúť, aby súd prvého stupňa prerušil predmetné konanie vedené na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8C/222/2012 z dôvodu polozenia prejudiciálnej otázky. Okrem tohto ospravedlnenia sa iný návrh navrhovateľa, ktorý by bol návrhom na prerušenie konania v dôsledku podania prejudiciálnej otázky v spise nenachádza. Teda v danom prípade je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa namietaným postupom tým, že vydal napadnuté rozhodnutie neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd je toho názoru, že podstata sporu účastníkov spočívala v tom, či pre rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora platila tridsaťdňová lehota, či postup exekučného súdu vykazoval znaky zbytočných prieťahov a či navrhovateľovi vznikla z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma tak, že bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu.

Z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Nitra vedeného pod sp. zn. 23Er/192/2007 vyplýva, že exekučné konanie začalo dňa 16.03.2007, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor písomným podaním doručeným exekučnému súdu dňa 05.04.2007 požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Bratislava sp. zn. SR 4935/06 zo dňa 03.11.2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04.12.2006 a vykonateľnosť dňa 07.12.2006. Dňa 23.04.2007 exekučný súd udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 14.10.2009 doručil oprávnený exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Prípisom zo dňa 20.10.2009 exekučný súd vyzval súdneho exekútora, aby sa vyjadril k návrhu oprávneného a zároveň si vyčíslil náhradu trov exekúcie. Súdny exekútor doručil exekučnému súdu dňa 18.12.2009 vyčíslenie trov exekúcie ako aj originál exekučného spisu. Následne exekučný súd uznesením č. k. 23Er/192/2007-15 zo dňa 17.02.2010 vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Súčasne rozhodol o trovách exekúcie. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.11.2010. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý doručil exekučnému súdu dňa 04.10.2011 podanie, v ktorom si splnil povinnosť podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku. Exekučný súd dňa 11.11.2011 vyzval oprávneného, aby predložil súdu zmluvu o úvere vrátane všeobecných úverových podmienok. Dňa 03.05.2012 oprávnený doručil exekučnému súdu vyžiadajú zmluvu o úvere vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Následne Okresný súd Nitra uznesením č. k. 23Er/192/2007-46 zo dňa 01.03.2013 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený odvolanie o ktorom doposiaľ rozhodnuté nebolo.

Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 9 citovaného zákona, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným

spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Súd prvého stupňa s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia správne konštatoval, že exekučný súd o návrhu na zmenu exekútora rozhodol po uplynutí 30-dňovej zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia, pretože od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora do rozhodnutia exekučného súdu uplynula dlhšia doba ako 30 dní. Súd prvého stupňa od doručenia návrhu na zmenu exekútora vykonával vo veci úkony potrebné pre rozhodnutie o zmene exekútora, vyzval súdneho exekútora na zaslanie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie. Po doručení všetkých potrebných dokladov exekučný súd vo veci rozhodol. V tejto súvislosti nemožno exekučnému súdu vytknúť nečinnosť, pričom na druhej strane je potrebné vziať do úvahy, že zákonná úprava pre rozhodnutie súdu o zmene exekútora určuje lehotu 30 dní, ktorú exekučný súd prekročil. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty však, ale nezakladá automaticky nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje.

Z podaného návrhu na začatie konania vyplýva, že uplatnený nárok na náhradu škody v sume 175 eur mal predstavovať náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím a to, na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnancov pomocou informačného systému v sume 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40 eur a administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom v sume 50 eur. Zároveň si navrhovateľ uplatnil aj primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 221,28 eur za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky. Tento výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu odôvodnil s poukazom na doktrínu ústavného súdu, pretože exekučný súd mal byť bezdôvodne nečinný viac ako 132 dní.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že súdny exekútor JUDr. Milan Strieška bol na základe žiadosti o udelenie poverenia doručeného exekučnému súdu dňa 05.04.2007 poverený vykonaním exekúcie dňa 23.04.2007. Samotná okolnosť, že došlo k vydaniu poverenia mala za následok, že poverený súdny exekútor mal právo, ako aj povinnosť vykonávať úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky oprávneného. Okolnosť, že exekučný súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty nemá za následok vznik navrhovateľom tvrdenej a uvádzanej škody, pretože úkony, za ktoré požaduje náhradu škody vykonával bez ohľadu na to, ktorý exekútor vo veci vykonával exekúciu.

Odvolací súd navyše poukazuje aj na skutočnosť, že až do rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora (do jeho právoplatnosti) je povinný exekúciu vykonávať pôvodný súdny exekútor. Exekučný súd až v rozhodnutí o zmene exekútora zároveň vykonaním exekúcie poverí nového exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu následne postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Preto v čase od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora až po rozhodnutie exekučného súdu, exekúciu vykonáva pôvodný súdny exekútor. Teda nemohlo dôjsť k prietahom v konaní, ktoré všeobecný súd nie je ani oprávnený konštatovať.

Navrhovateľ v priebehu konania neunesol dôkazné bremeno na preukázanie vzniku škody, nepredložil relevantné dôkazy preukazujúce skutočnú výšku škody a výšku nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ sa vo svojom odvolaní opiera o výsledky znaleckého posudku č. 1/2014 o výške vzniknutej škody, v ktorom mal „preukázať“ výšku vzniknutej škody, avšak tento znalecký posudok nie je súčasťou spisu, teda odvolací súd nemal možnosť sa s ním oboznámiť. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pokiaľ by aj došlo k vzniku navrhovateľom tvrdenej škody, navrhovateľ nepreukázal aká je príčinná súvislosť medzi oneskoreným rozhodnutím o zmene exekútora a samotnou škodou. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľovi nerozhodnutím o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote nemohol vzniknúť stav právnej neistoty ako i majetková škoda, ktorú uplatňoval podaným návrhom.

Je tiež potrebné konštatovať, že exekučný súd zastavil exekúciu z dôvodu, že exekučný titul - rozhodcovský rozsudok na podklade ktorého sa viedla exekúcia považoval za paakt, nespôsobilý ďalšieho výkonu tohto rozhodnutia v dôsledku, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatne dojednanej rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola súčasťou všeobecných obchodných podmienok spotrebiteľskej zmluvy - Zmluvy o úvere. I napriek tomu, že doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o odvolaní, odvolací súd konštatuje, že ak navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohol mu takýto nulitný exekučný titul - rozhodcovský rozsudok privodiť prospech a ak mu nemohol privodiť majetkový prospech v exekúcii, potom mu nemohla vzniknúť ani prípadná škoda.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa týkajúcej sa aplikácie novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z.z. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ust. § 9 ods. 1, ods. 2 len do novely prijatej zák. č. 412/2012 Z. z., t.j. v znení účinnom v čase podania návrhu na začatie konania. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na daný právny stav správne aplikoval platnú normu, preto odvolanie navrhovateľa je v tejto časti nedôvodné.

Odvolací súd v tejto časti zároveň poukazuje na dôvodovú správu k § 9 ods. 2 v znení zák. č. 412/2012 Z. z. z ktorej vyplýva, že súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zák. č. § 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Pokiaľ by konajúci súd o náhradu škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie prietahov, znamenal by to absurdný záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom by to mohlo smerovať k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Konštatovať prietahy v súdnom konaní je oprávnený len Ústavný súd SR. Aj novela v § 9 ods. 2, 3 presne upravila prietahy v konaní.

Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods.1 OSP.

Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že v konaní plne úspešnému odporcovi, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si náhradu trov neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.